

Sygn. akt II UK 391/13

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku A. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 marca 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A.W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 22 marca 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego przez jego błędną wykładnię, w wyniku czego zastosowano w sprawie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726), z jednoczesnym przyjęciem, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, orzekający o częściowej niekonstytucyjności powyższych przepisów nie znajduje zastosowania do osoby wnioskodawczyni w sytuacji, w której prawidłowa wykładnia

przepisów oraz wyroku Trybunału Konstytucyjnego prowadzi do stwierdzenia, iż art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw nie mógł stanowić podstawy zawieszenia wypłaty świadczenia emerytalnego, ponieważ w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy - w tym również osób, które tak jak wnioskodawczynie nabyły prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r. i której wypłatę podjęto po tej dacie z uwagi na uchylenie z dniem 8 stycznia 2009 r. art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w wyniku wejścia w życie art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz.U. Nr 228, poz. 1507 ze zm.) - jest według orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w konsekwencji wstrzymanie wypłaty emerytury naruszyło prawo materialne, gdyż wnioskodawczynie nabyła prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy i wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego w [...] w dacie wydania decyzji o wstrzymaniu wypłaty emerytury nie obowiązywała norma prawna dostarczająca podstawy do wstrzymania wypłaty świadczenia emerytalnego.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „z uwagi na to, iż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wywołujące rozbieżności w orzecznictwie, a nadto tej przyczyny, iż skarga jest oczywiście uzasadniona”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w

powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Problematyka zawieszenia prawa do emerytury ze względu na kontynuowanie stosunku pracy w odniesieniu do ubezpieczonych, którzy nabyli i realizowali prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r. była już przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego, który stoi na jednolitym stanowisku, że zastosowanie art. 103a ustawy o emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wobec emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r., to jest pod rządem art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także jeszcze przed wejściem w życie tego przepisu, nie narusza zasady niedziałania prawa wstecz, zasady ochrony praw nabytych ani zasady zaufania obywateli do Państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikających z art. 2 Konstytucji RP, co było sednem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, OTK-A 2012 nr 10, poz. 121. Innymi słowy, skutki prawne tego wyroku nie obejmują ubezpieczonych, którzy – jak skarżąca - nabyli prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r., także wtedy, gdy wypłata emerytury podlegała zawieszeniu w związku z kontynuowaniem przez nich zatrudnienia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 sierpnia 2013 r., III UK 117/12 i III UK 118/12 oraz z dnia 6 sierpnia 2013 r., II UK 4/13 - niepublikowane).

W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), skoro Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 r. Nr 13, poz. 5; Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 189 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Z przedstawionych wyżej przyczyn nie można uznać, że doszło do widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa wskazanych przez skarżącą, polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem

lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Zatem twierdzenie że skarga jest oczywiście uzasadniona nie ma usprawiedliwionych podstaw.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

aw